

ת"פ 47917/01/16 - מדינת ישראל נגד זאהר עבד אל קאדר (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 47917-01-16 מדינת ישראל נ' עבד אל
קאדר(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרומ
מדינת ישראל
- באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד בן-הרוש

המאשימה

נגד

זאהר עבד אל קאדר (עציר) - הובא וע"י
עו"ד אלקיעאן ממשרדו של עו"ד דרויש
נאשף

הנאשם

גזר דין

כתב-האישום

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, שגובש בהסדר דיוני, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 [להלן: "חוק העונשין"], גניבת רכב לפי סעיף 413 ב לחוק העונשין, נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2א לפקודת הביטוח ונהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה בה ניזוק רכוש ונחבל אדם לפי סעיף 62(ג) יחד עם סעיף 38(ג) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 [להלן: "פקודת התעבורה"].

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, התפרץ הנאשם לרכב המתלונן ביום 15/01/16 והחל נוסע לכיוון צומת כפר קאסם. המתלונן הבחין שהרכב נגנב, דיווח על כך למשטרה והנחה אותם, בהתאם לאפליקציית איכון לרכב המותקנת במכשיר הטלפון הנייד שלו, היכן נמצא הרכב בזמן אמת. השוטרים רומן פונומריוב (להלן: "רומן") וגולן נתנאל (להלן: "גולן") שהו באותה עת במשמרת, הם שקיבלו דיווח אודות גניבת הרכב ויצאו בניידת לצומת. בהגיעם לצומת, גולן החנה את הניידת עם אורות מהבהבים כ-50 מטר לפני הצומת באופן שחסם נתיבים אך השאיר נתיב אחד פנוי לצורך זרימת התנועה, ורומן וגולן יצאו לבדוק את כלי הרכב שהגיעו למחסום. השניים הבחינו ברכב הגנוב עומד שלישי בטור כלי רכב שהגיעו למחסום, והחלו מתקדמים רגלית לעברו. כשהבחין בהם הנאשם, הוא סטה בפראות עם הרכב הגנוב שמאלה לנתיב הפנוי והאיץ בנסיעה מהירה, תוך שאילץ את רומן לקפוץ הצידה כדי להימנע מפגיעה בו. בהמשך נכנס הנאשם לצומת במהירות ופגע ברכב רנו שחלף בצומת באותה העת. כתוצאה

מההתנגשות סטה הרכב הגנוב ונעצר בכביש כ-20 מטר לאחר הצומת, ונהג הרנו פונה באמבולנס לבית החולים "בלינסון" כשהוא סובל מכאבים ורכב הרנו נהרס כליל. באותה עת הגיעו לצומת שני שוטרים נוספים - גרינברג מתיתיהו (להלן: "מתיתיהו") ואופיר כהן (להלן: "אופיר"). מיד לאחר ההתנגשות יצא הנאשם מהרכב הגנוב ונמלט רגלית תוך שרומן, מתיתיהו ואופיר רדפו אחריו רגלית עד שנעצר ונחבל.

תסקיר שירות המבחן

3. במסגרת ההסדר נשלח הנאשם לקבלת תסקיר בעניינו ממנו למדתי, כי הנאשם בן 36, נשוי ללא ילדים, תושב טיבה, וטרם מעצרו עבד מספר שנים כשליח בסופר מרקט. הנאשם סיים 11 שנות לימוד כשמגיל צעיר החל להסתבך עם החוק. לדברי הנאשם, מאז נישואיו, הפסיק מעורבותו השולית ונמנע מביצוע עבירות. בשנת 2006 עבר תאונת דרכים קשה בעקבותיה נפגע בכל חלקי גופו ונזקק לטיפול ושיקום אינטנסיבי ממושך. אחיו המבוגר ממנו בשנה נהרג לפני 5 שנים בתאונת דרכים.

שירות המבחן סוקר בתסקיר את גליון הר.פ. של הנאשם, הכולל 7 הרשעות קודמות, ואת גליון הרישום התעבורתי, הכולל 12 עבירות קודמות.

בהתייחסותו לנסיבות ביצוע העבירות נושא הדיון, טען הנאשם כי שהה בבית קפה בכפרו עת ניגש אליו אחד ממכריו, אשר מתעסק בתיקון ובמכירת רכבים, וביקש ממנו להתלוות אליו ולהביא עמו את הרכב לתיקון. לטענתו הסכים לכך מתוך תחושת שעמום. לדבריו, ברכב שהה גם בנו הפעוט של המכר. תיאר עוד כי הגיעו למקום והאדם אליו התלווה הגיש לו את מפתח הרכב, הוא נכנס אליו והחל לנסוע אחריו. בצומת ראש העין עמד אדם לבוש אזרחי אשר סימן לו לעבור, הוא התייחס אליו ולא הבחין אם הצבע ברמזור אדום או ירוק, פגע ברכב, ישר עמד בצד ולא ראה בצומת שוטרים או נידת משטרה ולא נמלט מהם. לדבריו, האדם אליו התלווה לא אמר לו שהרכב גנוב. הוא ביטא בפני קצינת המבחן צער על כך שהוטעה על ידי מכרו ועל המחירים שמשלם בגין כך.

שירות המבחן התרשם מאדם אשר מגיל צעיר מעורב בפלילים ומאופיין בהתנהגויות פורצות חוק, אם כי הוא מגלה יכולות ושומר על רצף בתחום התעסוקה. חרף נסיונו להציג דמות של אדם מתפקד שהתרחק ממעורבות בפלילים, נראה כי עדיין מקיים קשר עם גורמים שוליים ומעורב בסיטואציות שוליות וכי הוא מאופיין בדפוסים אימפולסיביים ובמיקוד שליטה חיצוני. באשר לעבירות עולה באופן ברור כי אינו מקבל אחריות למעשיו ומנסה להציג את עצמו כקורבן. אין באפשרות שירות המבחן להמליץ על חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה העשויות להפחית סיכון להישנות עבירות דומות מצדו.

ראיות לעונש

4. מגיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1) עולה כי לחובתו 7 הרשעות קודמות בין השנים 1998 ועד 2010 בגין ביצוע עבירות בקשר לרכב, עבירות כנגד המוסר, עבירות אלימות, עבירת סמים, עבירות של הפרעה לשוטרים והפרת הוראה חוקית. על הנאשם נגזרו שני מאסרים לריצוי בפועל בני 8 חודשים (בשנת

(2009) וחודשיים (בשנת 2007).

מגיליון רישום עבירות תעבורה (2/ת) עולה כי לחובת הנאשם 12 הרשעות קודמות בין השנים 1999 ועד 2013, לרבות בעבירות של פקיעת רישיון הרכב (ב-4 תיקים שונים).

ב"כ המאשימה הגיש תצהיר נפגע עבירה של המתלונן, בעל הרכב שנגנב, אשר תיאר כי נגרם נזק כספי עצום לו ולמשפחתו, ופירט את ערך הרכב שנגנב - 38,826 ₪ וכן הוצאות של 2,400 ₪ עבור שמאי.

מסמך 4/ת מעיד על כך שרכב הרנו נמצא במצב של "אובדן גמור".

מסמך 5/ת הינו מכתב סיכום רפואי באשר למצבו של נהג הרנו, אשר פונה באמבולנס והגיע למיון לאחר תאונת הדרכים במצב קל, תוך שהתלונן על כאבי צוואר וגב ושוחרר באותו הערב.

טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה תיאר את נסיבות ביצוע העבירות והדגיש את חומרת המעשים, אשר החלו בכך שהנאשם התפרץ לרכב המתלונן בעיר פתח תקווה והמשיך בנסיעה לכיוון כפר קאסם. כאשר הנאשם הבחין בשוטרים שביצעו חסימה הוא קיבל החלטה שגויה שהביאה להתדרדרות והסלמת האירוע. הנאשם לא הסתפק בגניבת הרכב אלא קיבל החלטה מושכלת להימלט והיה אדיש לכל השלכות החלטה זו, לרבות העובדה שייפגעו עוברי דרך, שוטרים שעומדים במחסום או כל מכשול אחר העומד בדרכו "אל החופש". הנאשם בחר לסטות באופן פראי מנתיב התנועה, אילץ שוטר לקפוץ לצד הדרך על מנת שלא להיפגע ואזרח תמים נאלץ לסיים את יום עבודתו בפינוי באמבולנס תוך אובדן גמור של רכבו. כאילו לא די בכל אלו, הרי שגם לאחר הרס רכב הרנו, יצא הנאשם מהרכב ונמלט באופן רגלי. פוטנציאל הסיכון של כל מעשי הנאשם הוא אדיר כשנראה כי אך בנס לא הסתיים האירוע בפגיעות של ממש בגוף. ב"כ המאשימה טען למתחם עונש הולם שנע בין 4 ל-7 שנות מאסר, מאסר על תנאי, פסילה בפועל מצטברת לכל פסילה אחרת, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי.

באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם - הדגיש ב"כ המאשימה כי אין לקחת אחריות אמיתית של הנאשם, קיים סיכון להישנות עבירות, והתיאור המופרך שהעלה בפני קצינת המבחן מעיד על העדר ההפנמה של חומרת המעשים. עוד הפנה לגיליון ההרשעות הפלילי והתעבורתי של הנאשם, המעידים על כך כי אין המדובר במעידה אקראית מקרית, כאשר כל ההיסטוריה של הנאשם לא הרתיעה אותו מלשוב ולבצע עבירות נוספות.

התובע דיווח, כי הנאשם מרצה היום עונש מאסר שהוטל עליו בשנת 2009 ולקח מספר שנים עד שהתייצב לריצוי עונשו.

לזכותו של הנאשם יש לשקול את העובדה שהודה בבית המשפט והחיסכון בזמן שיפוטי. בסופו של יום עותר ב"כ המאשימה להעמיד את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם תוך מתן משקל משמעותי

לאינטרס הציבורי והוסיף, כי הענישה שתוטל תהיה במצטבר לכל עונש אחר אותו הוא מרצה, וכי מועד תחילת הריצוי בפועל יהיה מיום גזר הדין. ב"כ המאשימה הגיש פסיקה לתמיכה בטיעונו.

6. עו"ד נאשף קיבל על עצמו את ייצוג הנאשם לאחר שניתנה הכרעת דין בעניינו. בפתח ישיבת הטיעונים לעונש הדגיש כי הנאשם אינו מבקש לחזור בו מהודאתו אך העלה טענה שעובדות כתב האישום אינן מקימות את העבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

טענה "דיונית" זו נדחתה וקבעתי כי ניתנה הכרעת דין בתיק בעת שהנאשם היה מיוצג ולפיכך טיעונו של עו"ד נאשף יישמעו במסגרת משפטית של חזרה מהודיה. עו"ד נאשף טען בהקשר זה, כי מעובדות כתב האישום לא עולה כוונה לפגוע ברומן, והפנה לפסקי דין אחרים בהם התרחש מרדף אחר רכב גנוב, כשגם אם קיים ניסיון ממשי לפגוע בשוטרים, המדינה ייחסה לנאשמים אחרים עבירות שונות וקלות יותר, בין השאר של נהיגה פזיזה ורשלנית. עו"ד נאשף לא הכחיש שהשוטר רומן קפץ לאחור, אך לטענתו הוא לא קפץ על רקע ניסיונו של הנאשם לפגוע בו אלא בגלל חששו להיפגע. ייאמר כבר, כי לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בעניין זה, הבקשה לחזרה מהודיה נדחתה ואתייחס לכך בהמשך.

באשר לענישה הראויה הפנה הסנגור למספר פסקי דין, בין השאר של בתי משפט השלום, וטען כי מתחם העונש ההולם הראוי נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, ולא מעבר לכך. הדגיש כי באופן מעשי המדובר בעבירת ניסיון כעבירה מוגמרת, כשלא נגרם שום נזק לגוף. לטעמו, נסיבות העבירות מעידות על כך שפוטנציאל הסיכון היה נמוך - כך שהאירוע כולו מצוי ברף חומרה נמוך.

באשר לעברו הפלילי של הנאשם, הדגיש כי העבירה האחרונה בגינה מרצה הנאשם מאסר היא משנת 2007 ומאז לא ביצע עבירות נוספות, כך שיש ליתן משקל מזערי לעברו הפלילי. פער זה של 10 שנים מלמד שקיים פוטנציאל שיקומי בנאשם.

באשר לאמור בתסקיר, הדגיש הסנגור כי הנאשם חוזר ומודה בכל אות הרשומה בכתב האישום, ככל הנראה הגרסה שהעלה לפני קצינת המבחן נאמרה ממקום של לחץ ושל בושה, הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו ומביע חרטה עליהם. הסנגור טען כי מהתסקיר עולה כי מדובר באדם שגדל ברקע סוציו אקונומי מאוד קשה, חווה טראומות רבות, וגם כיום בנישואיו חווה בעיות כשבני הזוג אינם מצליחים להביא ילדים לעולם. לאור מכלול הנסיבות, לרבות תנאי מעצרו הקשים, סבור הוא שיש להעמיד את עונשו ברף התחתון של המתחם.

7. בדברו לבית המשפט הביע הנאשם צער על מעשיו וביקש סליחה.

דין והכרעה

8. בטרם אכריע באשר לגזירת הדין, אתייחס בקצירת האומר לטענות שהעלה ב"כ הנאשם, כשקבעתי כי יש לבחון את בקשתו במסגרת של חזרה מהודיה, כפי שפורט לעיל.

הנאשם היה מיוצג בתחילה על-ידי עו"ד יוסף מסארווה, אשר ניהל משא-ומתן ממושך עם הפרקליטות,

שהביא בסופו של יום לתיקון בכתב-האישום. כתב-האישום תוקן כך שהעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין נמחקה מכתב-האישום (וכן העובדות הקשורות בהתאמה), וכן הוסכם בין ב"כ הצדדים כי התביעה תוכל להגיש ראיות מתוך תיק החקירה, לרבות סרטון (ראו פרוטוקול ישיבת יום 14.7.16). הנאשם אישר לכב' סגנית הנשיא, השופטת לורך, כי הוא מודה בכתב-האישום המתוקן, ובהתאם ניתנה הכרעת-הדין.

9. מעבר לנסיבות אלו, המצביעות על כך שהודאתו של הנאשם נמסרה באופן ראציונאלי, כשהיה מיוצג, ולאחר שכתב-האישום מותן בעקבות משא ומתן, אין לקבל את טענתו המשפטית של עו"ד נאשף לפיה לא ניתן ללמוד מעובדות כתב-האישום כי הנאשם התכוון לפגוע בשוטר רומן, בבחינת היסוד הנפשי הנדרש לעבירה בה הורשע. לעניין זה יאמר, ראשית, כי אין המדובר ב"טענה משפטית", כפי שהגדיר אותה עו"ד נאשף, אלא היה מקום לשמוע ראיות בסוגיה.

בכל מקרה, מקובל עליו הניתוח המשפטי המופיע בהנחיית פרקליט המדינה מס' 2.17 לפיה ניתן להעמיד אדם לדין לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין במקרה שבו במהלך מרדף סיכן הנהג שוטר רגלי, ומחומר הראיות עולה כי פגיעתו בהולך הרגל היתה קרובה לוודאית ונמנעה אך בזכות הפעולה שעשה הולך הרגל (כגון קפיצה הצידה). כן ניתן להאשים בעבירה זו כאשר יש ראיות לכך כי הנהג עשה זאת כדי למנוע מעצר, כבעניינו, לאחר גניבת הרכב (ראו סעיף 7 להנחיה). עיון בפסיקה מלמד, כי עניינו של הנאשם אינו ייחודי, ובמקרים רבים נוספים הועמדו נאשמים לדין בגין עבירה לפי סעיף 329(א)(2), בנסיבות דומות, שבהן הנאשמים הבחינו בשוטרים שעמדו במחסומים, האיצו את המהירות לכיוונם, והמסקנה היתה כי ניסו לפגוע בהם (ראו, למשל: ע"פ 1604/13 **עסילה צור חיים נגד מדינת ישראל** [29.7.14], פסקה 10; ע"פ 6019/09 **קליאני נגד מדינת ישראל** [18.3.10]).

מעבר לצורך יצוין עוד, כי על-פי פסיקת בית-המשפט העליון, ניתן להרשיע בעבירה של נסיון חבלה בכוונה מחמירה באמצעות הוכחת התקיימותה של הלכת הצפיות. משעסקין בנאשם המבחין בשוטר במחסום המאותת לו לעצור, מתעלם מכך וממשיך לנסוע לכיוונו של השוטר במחסום - אשר רק בשל אינסטינקט בריא שלו קופץ הצידה ובכך מונע את הפגיעה - ניתן לקבוע כי ברי שבנסיבות אלו הנאשם צפה אפשרות קרובה לוודאי לפגיעה בשוטר באמצעות רכבו (ראו ב: ע"פ 5492/11 **אלרחמן נגד מדינת ישראל** [5.8.12] (להלן: "ע"פ אלרחמן", פסקאות 22 - 30)).

10. כעת, לגופו של עניין: בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. הנאשם במעשיו פגע באופן מוחשי במספר ערכים מוגנים. המסכת המפורטת בכתב-האישום החלה בגניבת רכב, מעשה שיש בו כדי לפגוע בתחושת הבטחון האישי ובקניינו של הפרט. בהמשך, כשקיבל החלטה גורלית שלא לציית לשוטרים, פגע בשלטון החוק ובאוכפיו, כשאין המדובר רק במרדף בו סיכן את המשתמשים בדרך, אלא בנסיון לפגוע בשוטר שמילא את תפקידו על-מנת להימלט. הפגיעה

בערכים המוגנים היא בעוצמה גבוהה, שכן לא זו בלבד שהנאשם ביקש להימלט מאימת הדין, אלא שהוא לא נרתע מלסכן את השוטרים ואת שלום ציבור משתמשי הדרך כדי להשיג את מבוקשו.

12. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ייאמר, כי כתב-האישום מתאר מסכת חמורה, אשר החלה בגניבת רכבו של המתלונן. עיננו הרואות, כי ההתנהגות הפלילית לא הסתיימה בכך, אלא בעת שהנאשם הבחין בשוטרים קיבל החלטה הרסנית לעקוף מחסום, גם במחיר של פגיעה בשוטר רומן. אך בשל התושייה של רומן לא נגרמה לו חבלה ממשית. חרף האמור, המשך המרדף הסתיים בתאונה שבה נהרס כליל רכב ונהגו אף פונה באמבולנס לטיפול רפואי. גם לאחר אירועים אלו, ניכר כי הנאשם היה מוכן לנקוט בכל אמצעי על-מנת שלא להיתפס; הוא נטש את רכבו לאחר התאונה, התנהל מרדף רגלי של מספר שוטרים אחריו, ובסופו נתפס ונעצר.

אני מקבלת את גישת ב"כ המאשימה לפיה, פוטנציאל הסיכון במעשיו של הנאשם הוא גבוה, כאשר אכן נראה כי אך בנס לא נגרם נזק כבד לגוף ולא קופחו חיי אדם כתוצאה מהתנהלותו משולחת הרסן של הנאשם. הנאשם גרם לנזקים כספיים ניכרים לשני אזרחים תמימים, כפי שעולה מכתב-האישום ומהראיות שהוגשו על-ידי המאשימה.

13. ואכן, יש ליתן משקל של ממש לפוטנציאל הנזק הטמון במעשים, שהוא ממשי ומשמעותי. בהקשר זה ייאמר, כי אין בידי לקבל את טענתו של הסניגור המלומד לפיה העובדה שמדובר בעבירת נסיון היא נתון המהווה שיקול לקולא, על רקע העובדה שלשוטר רומן לא נגרם נזק ממשי. יוזכר, כי סעיף 329 לחוק העונשין, שבו עסקינן, כולל קשת רחבה של מעשים, החל מנסיון וכלה בעבירות מושלמות, כשכל המעשים עולים כדי חבלה בכוונה מחמירה - בלא שהמחוקק התווה מדרג ענישתי ביניהם. להבדיל מעבירת נסיון רגילה, סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, בו הורשע הנאשם, קובע כי עצם הנסיון לפגוע באדם באמצעים המנויים בסעיף מהווה עבירה מושלמת ללא צורך בתוצאת פגיעה או בנזק. משכך הם פני הדברים, העובדה שהמעשה האסור הוא עצם הנסיון, אינה כשלעצמה שיקול מחייב לקולא (ראו לעניין זה: ע"פ 7528/13 אלטרש נגד מדינת ישראל [26.5.14], פסקה 5; ע"פ 780/16 שושה נגד מדינת ישראל [20.2.17], פסקה 12).

14. מתחם העונש ההולם ייקבע, לכן, בהתאם לנסיבות ביצוע העבירות והוראות החיקוק בהן הורשע הנאשם בסופו של יום. עיינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין רק את אלו:

בע"פ אלרחמן, נדון עניינו של מערער אשר גנב רכב בתל-אביב, למחרת נהג ברכב והתבקש לעצור במחסום, המשיך בנסיעה מהירה ואף הסיט את רכבו לכיוון שוטר מג"ב, שנאלץ לקפוץ לשולי הכביש כדי לא להידרס. לאחר מרדף, נעצר המערער, כאשר גם בעת המעצר המשיך להתפרע ולנסות להימלט. המערער הורשע בבית-המשפט המחוזי בעבירות של גניבת רכב, חבלה בכוונה מחמירה, נהיגה בפזיזות וברשלנות והפרעה לשוטר ונדון, בין השאר, לעונש מאסר בפועל בן 24 חודשים. בית-המשפט העליון ציין לחומרה במיוחד את העובדה שהמערער גרם לסיכון ממשי לגופו של השוטר אשר עמד

במחסום ומילא את תפקידו. על רקע תסקיר חיובי שכלל המלצה למאסר בעבודות שירות, גיל צעיר, עבר פלילי לא מכביד ושהייה בתנאי "מעצר בית" במשך 9 חודשים קבע בית-המשפט העליון, כי אין המדובר בעונש חמור ודחה את הערעור.

ע"פ 5800/14 **מוחמד עזא נגד מדינת ישראל** [29.1.15] - עניינו במערער אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של נסיון לחבלה בכוונה מחמירה והפרעה לשוטרי בכך שנהג ברכב פרטי (לא גנוב, כמו הנאשם), הגיע למחסום, התעלם משוטרי אשר סימן לו לעצור, האיץ מהירות נסיעתו, סטה למסלול מקביל, עלה על אי תנועה שעליו עמד שוטר, וזה נאלץ לקפוץ הצידה כדי לחמוק מפגיעת הרכב. המערער המשיך בנסיעה לכיוון שני מאבטחים שעמדו בסמוך למחסום, אחד מהם נאלץ לקפוץ הצידה, והשני נחבל ברגלו ונזקק לטיפול רפואי. המערער המשיך בנסיעתו ונמלט מהמקום חרף העובדה שהמאבטחים ירו כדורים באוויר, אך לאחר מספר שעות הסגיר את עצמו למשטרה. בית-המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין 18 - 60 חודשי מאסר, ובהתחשב בעברו הנקי, גילו הצעיר והמלצת שירות המבחן להטיל עליו מאסר בדרך של עבודות שירות, קבע כי העונש יעמוד על הרף התחתון וגזר עליו 18 חודשי מאסר בפועל לצד רכיבים נלווים. ערעור על חומרת העונש נדחה.

ב"כ המאשימה הגיש פסיקה של מקרים בעלי אופי חמור יותר; כך, למשל, הפנה לע"פ 542/15 **בזיאן נגד מדינת ישראל** [23.11.15], הדן בעניינו של מערער אשר הורשע בעבירות של קבלת רכב גנוב, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, חבלה בכוונה מחמירה, אי ציות לאור אדום ברמזור ונהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה. המערער העמיס, יחד עם אחר, אופנוע על רכב שבו נהג. באופנוע הותקנה מערכת איתוראן, והתקנים מרדף משטרה אחר המערער שנמשך 40 דקות על פני 40 ק"מ. מתואר, כי המערער עבר בין עורקי תחבורה מרכזיים, תוך שהוא מנגח ברכבו 3 נידות, התנגש במספר רכבים של אזרחים אשר פונו לטיפול רפואי, חצה צמתים באור אדום, ונסע בנסיעה מהירה לעבר שוטר שניצב במחסום, אשר נאלץ לקפוץ הצידה בזריזות כדי להימנע מהפגיעה. לאחר תום המרדף המשטרתי, המערער יצא מהרכב והסתתר בשיחים עד שאותר על-ידי מסוק משטרה.

בית-המשפט המחוזי השית עליו עונש מאסר בפועל בן 5 שנים. בית-המשפט העליון דחה את הערעור וציין, כי חרף העובדה שהמערער הוא צעיר בן 19, נעדר עבר פלילי, הרי שהעונש שהוטל עליו הוא על הצד המתון.

הסניגור הגיש מספר גזרי-דין לא רלבנטיים מבית-משפט השלום, גזרי-דין אשר ניתנו על בסיס הסדר טיעון, אך גם אסמכתאות רלבנטיות. בין השאר אציין את ת"פ 14-02-42867 (מחוזי באר-שבע) **מדינת ישראל נגד אלסאנע** [8.5.16], שעניינו בנאשם אשר הורשע על-פי הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה (נסיון), הפרעה לשוטרי, נהיגה בזמן פסילה וללא ביטוח. הנאשם נהג ברכבו של אחיו בעודו פסול נהיגה. כשהבחינו שוטרים בנסיעה חשודה, רדפו אחריו, והוא נהג בהימלטו במהירות רבה תוך התעלמות מקריאות כריזה של השוטרים, חלף על פניו בתי ספר, תוך חציית מעברי חצייה - אשר הולכי הרגל ההולכים בהם נאלצו לקפוץ כדי להימנע מפגיעתו. בהגיעו למחסום, הסיט הנאשם את הרכב לצד הדרך, יצא מהרכב, נמלט מהשוטרים ולאחר מרדף רגלי נעצר. בית-המשפט המחוזי קבע מתחם עונש

הולם שנע בין 12 - 36 חודשי מאסר. הוגש תסקיר ובו המלצה להטיל על הנאשם עבודות שירות לצד צו מבחן, בעוד תלויים ועומדים כנגדו שני מאסרים על תנאי ועבר פלילי. בית-המשפט המחוזי הטיל עליו 20 חודשי מאסר בפועל, והפעיל שני מאסרים על תנאי (בני 4 ו- 8 חודשים) בחופף ובמצטבר, כך שסך הכל אמור היה הנאשם לרצות עונש של 24 חודשי מאסר.

להשלמת התמונה יצוין, כי בדיקה מעלה שהמדינה הגישה ערעור על קולת העונש, אשר נדון בע"פ 5016/16 **מדינת ישראל נגד אלסאנע** [21.11.16]. בית-המשפט העליון קבע, כי המערער לא למד לקח מעבירותיו הקודמות, ועל רקע החומרה המיוחדת בנהיגה פרועה במעברי חציה שבהם הולכי רגל, שינה את אופן הפעלת המאסרים על תנאי, והחמיר את עונשו ל- 30 חודשי מאסר בפועל.

15. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 2 - 5 שנות מאסר בפועל.

16. בעניינו של הנאשם לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או מטעמי הגנה על שלום הציבור). על כן, עונשו ייגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40'א' לחוק העונשין.

17. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות יש להתחשב, לקולא, בהודאתו של הנאשם בכתב-אישום מתוקן, ולא ניתן להתעלם מנסיבות חייו הקשות והבעיות בנישואיו הנוכחיים. עם זאת, התסקיר מעלה כי הנאשם אינו לוקח אחריות אמיתית על מעשיו באופן מובהק, כאשר גישתו הקרבנית מגבירה את הסיכון להישנות עבירות. בנוסף, לחובת הנאשם עבר פלילי לא פשוט, לרבות בעבירות בקשר לרכב, אם כי לא ניתן להתעלם מה"הפוגה" בפעילות הפלילית, כאשר ההרשעה האחרונה עניינה בעבירה שבוצעה בשנת 2009. על הנאשם נגזרו במשך השנים שני מאסרים בפועל (כשהוא מצוי בעיצומו של ריצוי המאסר האחרון, ככל הנראה על רקע אי-התייבבות), ועינו הרואות כי יש בסיס להערכת שירות המבחן לפיה חרף נסיונו להציג עצמו כאדם מתפקד, חזר הוא להסתבך בפלילים, ובמצבו הנוכחי כל שותר הוא להעביר לו מסר הרתעתי ועונשי מוחשי וברור.

18. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

32 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו במצטבר לכל עונש מאסר אחר אותו הנאשם מרצה.

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג פשע ו/או עבירות רכוש מסוג פשע.

מורה על תשלום פיצוי על סך 5000 ₪ למתלונן - בעל הרכב הגנוב, ופיצוי על סך 7500 ₪ לבעל הרנו. ב"כ המאשימה יידע אותם בדבר הפיצוי שנפסק, ותמסור פרטיהם למזכירות לאלתר. הפיצוי על סך 12500 ₪ ישולם עד ליום 1.1.18.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' סיוון תשע"ז, 01 יוני 2017, במעמד הנוכחים.